

Charlotte E. Woods

ÅNDELIG BEVIDSTHED

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

ÅNDELIG BEVIDSTHED

Charlotte E. Woods

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Åndelig bevidsthed

Af Charlotte E. Woods

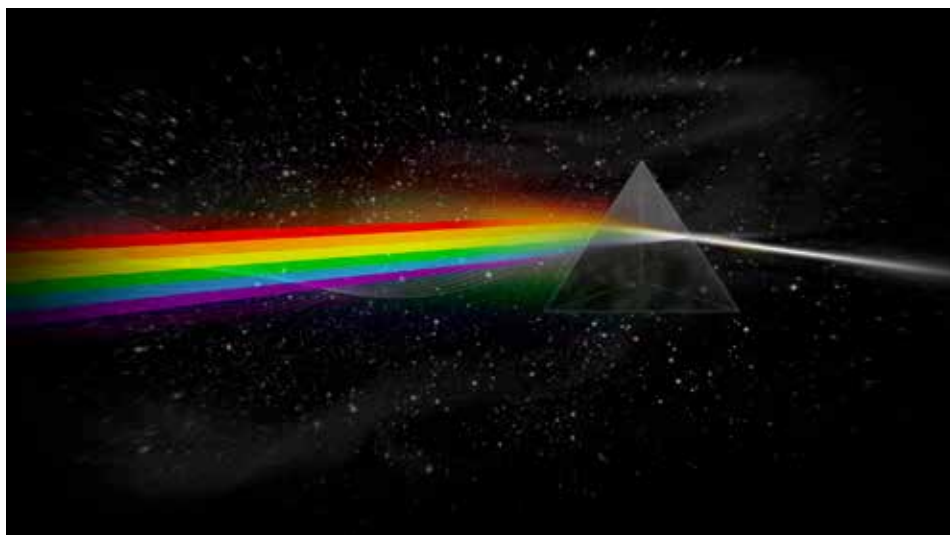
Den åndelige bevidsthedsstige

Inden for åndsvidenskaben er det almindeligt accepteret, at et menneske har en åndelig natur. Men at mennesket er en åndelig skabning, uanset hvor og hvordan det udtrykker sig, er åndeligt interesserede mindre fortrolige med, og derfor er det stadig et spørgsmål, der skal reflekteres over. I virkeligheden er det kun, når man studerer mennesket fra dets højeste aspekter, at man oplever det i en helhed. Men at se mennesket i sin helhed vil sige, at man ser det som ånd på *alle* eksistensplaner – ikke kun som ånd, der er begrænset og formørket af lavere tilstande. Man kan sammenligne mennesket med en stige med mange bevidsthedsstrin. Mennesket står ved foden af stigen og omklammer de fire laveste trin med hænder og fødder, og det er fuldstændig fokuseret på de fire nederste trin. De højere trin kender mennesket mest af alt pga. studier og ikke via erfaring. Men ved slutningen af opstigningen holder mennesket op med at fokusere på de enkelte trin, for nu kender det stigen i dens helhed. Når det er lykkedes for mennesket at se sådan på stigen, skyldes det, at det har forstået, at hvert trin har lige stor betydning for opstigningen. Hvis der manglede nogle trin, ville stigen til udvikling af åndelig bevidsthed være ufuldkommen og ubrugelig.

Man kan forestille sig et ulykkestilfælde, hvor et menneske styrter ned og kommer til skade, fordi det ikke lagde mærke til, at der manglede to trin på den stige, det kravlede op ad. Det er en allegori der er gavnlige for mennesker, der praler med, at de *"springer de lavere trin over"* – selv om det er tydeligt, at de ikke rigtigt har forstået dem. I realiteten findes der ingen "lavere trin" for det åndelige menneske, for hvert trin har lige stor betydning i forhold til det arbejde, det skal udføre, og den livskvalitet, det bestræber sig på at udtrykke. I virkeligheden er mennesket stigen i dens helhed.

Men når helheden giver modstand eller omfatter noget negativt og ondt er spørgsmålet, om det åndelige menneske stadig anerkender sin enhed med stigenes negative aspekt? Det onde eller det negative er et af de trin, der allerede er tilbagelagt af mennesket, og som det ikke behøver at betræde igen – men samtidig erkender det, at trinnet har sin naturlige plads i den menneskelige erfaring. Men det er også menneskets eget trin, fordi det tidligere har oplevet det. Det er svært at acceptere, at man selv har befundet sig på trinnet, men paradokssagt nok har mennesket ingen problemer med at acceptere, at der er andre, der befinder sig på lavere trin og vandrer ad ondskabens veje.

Lys og vibration

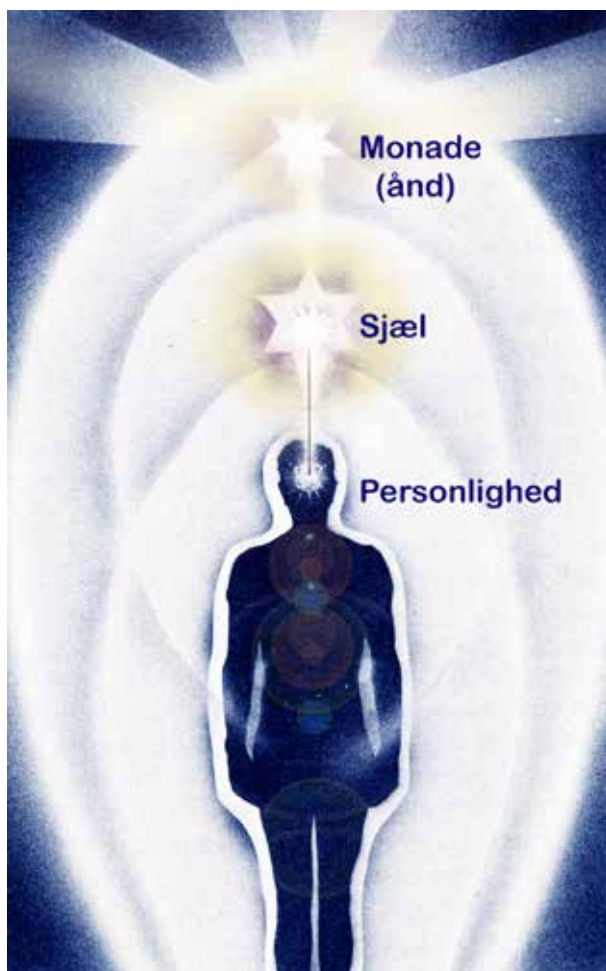
Det er måske nemmere at forstå helheden, hvis der benyttes et andet billede end stigen. En lysstråle brydes i et prisme, og derfor bliver lysets farvespektrum synligt. Lysstrålen er hverken udenfor eller adskilt fra sin manifestation. Spektret er lysstrålen, der er blevet gjort synlig. Det er en af flere oktaver, som opstår inden for et stort område af æteriske vibrationer, der strækker sig fra den langsomste og længste bølgelængde til de hurtigere stråler – til rødt, til de synlige lysstråler, til ultraviolet, til røntgenstråler, til de korte og hurtige gammastråler for til slut at komme til udtryk som vibrationer af ufattelig hurtighed, som gør bevidsthed mulig. På samme måde strækker oktaverne i menneskets vibratoriske evner sig uendeligt på begge sider af menneskets bevidste ydergrænser. Mennesket er både infrarødt og ultraviolet. Og det åndelige menneske ser den store spændvidde som en beslægtet helhed.

Helheden og delen

Når det drejer sig om åndelig bevidsthed, lægges der stor vægt på *helheden*, og det retter op på den alt for konsekvente inddeling af mennesket i forskellige underafdelinger, som man finder i åndsvidenskabelig litteratur. Selv om den kendte ind-

deling af mennesket i monade (ånd), sjæl og personlighed er meget gavnlige, er den alligevel skønsomt. Opdelingen giver en opfattelse af, at monaden (menneskets virkelige Selv) hersker et eller andet sted ved den øverste ende af en meget lang stige med eksistensplaner, og den kan hverken nås eller umiddelbart erkendes uden at dens "stråle" passerer helt ned i personligheden. Alle principperne skal overstiges ved at gennemgå indvielser, der kræver lange tidsperioders forløb. Det kræver tidsaldre før gennemsnitsmennesket kan få kontakt med i sit virkelige Selv, monaden, og kende ånden, som den er. Indtil da kender mennesket kun refleksen af dens refleks. Men for den åndelige bevidsthed er opfattelsen af et fuldstændigt metafysisk og virkeligt Selv ligeså forkert, som troen på en fuldstændig metafysisk gud.

Sådan et Selv kan på en måde være noget meget smukt – men at kalde det et menneskes Selv er simpelthen misbrug af sproget. Mennesket er ligeså meget sin monade lige i dette øjeblik, som det nogensinde kan blive. Det er monaden i alle dens frekvenser, men mennesket kan ikke forestille sig omfanget og udstrækningen af de vibrationer, den rummer. Der er god grund til at holde fast på helheden og se det virkelige Selv overalt, hvor livet manifesteres, for det er livets essens. Naturligvis kan man godt isolere en del af helheden og kun bruge udtrykket ånd om de højere oktavers hurtigere vibrationer. Men kan man så bruge udtrykket *universel* om ånden? Hvis ånden falder uden for bevidsthedens område, repræsenterer den ikke længere mennesket i sin helhed, og derfor er den ikke læneger et altomfattende princip.

Monade, sjæl og personlighed

For de åndeligt studerende, der finder inddelingen nyttig, kan man bruge det filosofiske sprog, der analyserer ud fra synsvinklen: "Det", "hvad" og "hvordan". Monaden er: "Jeg er", og vedrører "Det". Sjælen er: "Jeg er jeg", og dermed suppleres det første udsagn, at monaden er pga. udtalelsen om, *hvad* den er. Personligheden viser "hvordan", og det henviser til monadens proces, når den udtrykker sine vibratoriske egenskaber. Men det er klart, at hele den kunstigt opdelte triade er helt gennemsyret af det monadiske liv, og uden det har hverken forskellighederne eller tilværelsen mening.

Oplevelsen af forskellighed er noget andet end Selvet. Det er det specielle træk for den 5. rodraces bevidsthed. Den udgør ikke en del af livet under dyreriget, men den indgår heller ikke i mestrenes bevidsthed, for de har løftet sig over denne mellemfrekvens. Hvordan vil åndens helhed opleves af mennesket, når det engang har løftet bevidstheden over den dualistiske opfattelse af tilværelsen? Hvordan vil menneskets etiske værdier være?

For at citere fra de paulinske¹ breve: *”Åndens frugter er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, mildhed, godhed, loyalitet, harmløshed og mådehold”*. Der findes ingen karmiske modreaktioner til disse egenskaber, for i ånden kommer loven til udtryk via kærlighed. Tre etiske hovedegenskaber er derfor udtryk for den åndelige bevidstheds essens, og de øvrige seks er naturligt baseret på dem. Kærlighed, glæde og fred svarer til de mere abstrakte platoniske værdier – sandhed, godhed, skønhed.

Kærlighed

Kærlighed – den første store egenskab inkluderer bogstaveligt alle de andre. Det er en egenskab uden undtagelser. Man kan ikke undskylde mangel på egenskaben ved at påstå, at man ikke kan opleve åndelig kærlighed i menneskehedens relationer. Det er ellers en almindelig form for undskyldning, med den er fuldstændig uden hold i virkeligheden. *”Det menneske, som ikke elsker en broder, som det har set, hvordan kan det elske Gud, som det ikke har set”?* Biskop Charles Gore² kom engang med en morsom bemærkning, da han sagde, at for ham var det lettere at elske en broder, han ikke så! Man må indrømme, at universel kærlighed ikke naturligt og spontant strømmer ind i den delte bevidsthed – men man kan ikke slippe uden om vanskelighederne ved at give kærligheden et andet eller et lettere navn.

Glæde

Åndelig religion har en stråleglans, men uanset om den findes eller ej er den en af prøverne på, om den er *åndens religion*, eller om den tilhører en lavere del af menneskets natur. Glæde er måske den mest objektive af alle åndelige egenskaber, fordi den så at sige er åndens egen aura, og på den måde har den absolut en direkte påvirkning.

1 Paulinske breve er 13 breve i Det Nye Testamente, der er overleveret under apostlen Paulus' navn.

2 Charles Gore (1853-1932) var britisk anglikansk kirkeleder.

Fred

Om egenskaben fred har Paulus sagt: *"Fasthold åndens enhed med fredens bånd – ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb"*.³ Bemærk at fred ikke alene betyder passiv glæde baseret på harmoniske tilstande. Fred er et aktivt samarbejde med en indre autoritet, der tager nogle beslutninger, som ikke kan appelleres. Fred i den betydning er ensbetydende med, at ånden er enerådende. Ånden er den inderste og højeste eneherker, der praktiserer – man fristes til at sige – et mildt tyranni over stridens og uroens kræfter, der truer med at splitte det ene legeme. Man er nødt til at adlyde. Mennesket opfordres til fred. Hvis alle, der tror på ånden, hørte og fulgte opfordringen, ville nedrustningskonferencer uundgåeligt få et heldigt udfald. Fred, der er baseret på kærlighed og som udstråles af glæde, er en af den åndelige bevidstheds stærkeste kræfter. Det er den positive energi, der genopretter den tabte ligevægt og skaber ny harmoni på grundlag af de disharmonier, mennesket har skabt. Men det kræver hele det åndelige menneskes livssyn at erkende, hvad verden trænger til, og også for at skaffe midlerne, der kan genoprette ubalancerne.

Indtil ...!

Indtil statsoverhoveder, ministre og politikere bliver esoterikere og præster bliver clairvoyante, og indtil livets helhed og enhed ikke længere splittes i forvrængede stykker pga. national og personlig egoisme og grådighed, vil fredens due flakke rundt langt ude over de oprørte vande uden at kunne finde et hvilested, hvor den kan lande. Men enhver seriøs og accepterende respons på "opfordringen til fred" vil rykke den fjerne dag mange epoker frem. Erkendelsen vil afsløre en forpint og angstfyldt verden, hvor det er umagen værd at stræbe efter at nå den åndelige stiges højeste trin. Her får man en erkendelse af Det Ene Liv, som uden hastværk og uden hvile arbejder på at fuldkommengøre en menneskehed, der for tiden opfører sig som en vanvittig.

³ Det Nye Testamente, Efeserbrevet, 4, 3-4

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk